

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡῦτα αἰτήσεις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σεπτεμβρίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1899 καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἀλλ' ὡς δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ αἰτήσις των.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς χαρᾶς. Ἐν Πειραιεὶ δ' ὅπου προὔπηντησαν αὐτὸν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ἐρωτήθη ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ αὐτῆς ἀρχιμαρχοῦ περὶ τῆς πορείας τοῦ Κρητικῆς ζητήματος· ἀποκαλύπτως δὲ ἐδήλωσεν ὅτι τοῦτο ἐλύθη ἤδη καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πρίγκιψ Γεώργιος θὰ κατέλθῃ εἰς τὴν μεγαλόνησον ὡς διοικητὴς αὐτῆς· ἐνῶ ταῦτα ἐκήρυττεν ἡ Α. Μ. ἐγεννήθη ἐν Κρήτῃ ἀμφιβολία ἐὰν θὰ ἀπῆρχοντο τῆς νήσου καὶ οἱ τριακόσιοι περίπου στρατιῶται οἵτινες ἀπέμειναν πρὸς ἀγχαρείαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ πολεμικοῦ ὕλικου. Ἡ ἀμφιβολία ὅμως αὕτη ἐξηλείφθη ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ρώσος ναύαρχος βία ἀπεβίβασεν ἐπὶ τινος ρωσσικοῦ πλοίου τοὺς ἐναπομείναντας τούρκους στρατιώτας καὶ ὑπαλλήλους καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς Σμύρνην. Νῦν δὲ συμπληροῦται τὸ ἔργον τοῦ ρώσσου ναυάρχου διὰ τῆς νέας ταύτοσήμευ διακοινώσεως τῶν τεσσάρων ναυάρχων δι' ἧς τάσσεται προθεσμία μέχρι τῆς προσεχοῦς Τρίτης, ὅτε πρέπει καὶ οἱ ἐναπομείναντες πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ τῆς Τουρκίας ὑπάλληλοι νὰ ἀπέλθωσι ἐκ Κρήτης· οὐδεὶς δὲ διαταγμὸς ὑπάρχει ὅτι θὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν ταύτην τῶν ναυάρχων κοινοποίησιν, διότι, ἄλλως, θὰ λάβωσι τὴν τύχην τῶν ἐν Ρεθύμνῳ συναδέλφων των. Οὕτω περατοῦται τὸ εἰρηνικὸν τὸ δυνάμεων ἔργον ἐν Κρήτῃ, ἀναστυλῶνται ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας ἐφ' ὅλοκληρον τῆς νήσου καὶ οἱ πρόσφυγες Κρήτης ἐπανερχονται εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν· ὑπολείπεται μόνον ἡ σύνταξις τοῦ νέου αὐτονόμου πολιτεύματος καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ διοικητοῦ. Ἀμφότερα σχεδὸν ἡτοιμάσθησαν καὶ ὁ νέος διοικητὴς, ὅστις, ἀποφάσει τῶν Δυνάμεων ἐξηλέγη ὁ πρίγκιψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος, κατέρχεται ἐντὸς μικροῦ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῆς νήσου καὶ θέσῃ τέρμα εἰς τὰ δεινὰ τῶν κατοίκων καὶ τὴν ἀναρχίαν ἧτις ἐπὶ τόσα ἔτη συνετάραξε τὴν πατρίδα αὐτῶν.

Ὁ Βασιλεὺς, ἐπιθυμῶν φαίνεται, κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας περιστάσεις, ἵνα καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ τοῦ Κράτους ὑποθέσεις ἔχωσιν ὁμαλῶς, ἀπεφάσισε νὰ τροποποιήσῃ τὸ ὑπουργεῖον καὶ ὑπέδειξεν εἰς αὐτὸ τὴν παραίτησιν. Εἰς τὸ μέτρον τοῦτο προέβη ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ σχηματισμὸς ὑπουργεῖου κοινοβουλευτικοῦ οὗτινος τὴν ὑπαρξίν νὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ ἀνοχὴ τοῦ Δηλιγιαννικοῦ κόμματος, ὅπερ τότε νῦν ἔχον, ὑπερτερῇ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ καὶ δύναται νὰ ἀνατρέψῃ πᾶσαν κυβερνήσιν μὴ προερχομένην ἐκ τῶν σπλάχνων αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Ζαΐμης ἐκρίθη ὁ μόνος κατάλληλος ὅστις δύναται νὰ διεξαγάγῃ διαπραγματεύσεις περὶ συνεννοήσεως ἀνετίθη καὶ πάλιν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἀνακτος τὸ ἔργον τοῦτο. Ἐλπίζεται δὲ ἐντὸς τῆς σήμερον νὰ περατωθῇ καὶ ἡ

ὑπουργικὴ κρίσις καὶ ἐπιτευχθῇ ἡ εἰρηνικὴ συνεργασία κυβερνήσεως καὶ βουλῆς.

Ἐν Ἑλλάδι εἶνε σπάνιον φαινόμενον ἡ ἀνάθεσις τοῦ σχηματισμοῦ ὑπουργεῖου εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ὅπερ πρὸ ὀλίγου διεχειρίζετο τὴν ἐξουσίαν καὶ διὰ τοῦτο γεννᾷ ἐκπλήξιν. Τὰ πολιτικὰ πάθη καὶ ἡ ὁρμὴ τῶν κομματισμῶν ἐξίκοντο εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ ἀποκλείεται πᾶσα συνεννόησις τῶν προσώπων τῶν διαφόρων κομμάτων πρὸς ἄλληλα. Ὁ κοινοβουλευτικὸς ἀγὼν δὲν περιορίζεται εἰς ἐπικράτησιν ἀρχῶν, ἀλλὰ πρὸς κατάληψιν τῆς ἐξουσίας· συνεπῶς τοιοῦτος ἀγὼν προξενεῖ πάντοτε ἐμπάθειαν καὶ μίσος, ἅτινα ἀπέβησαν πρὸς ὄλεθρον τῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων.

ΕΚ ΜΕΤΣΟΒΟΥ

Ὁ νεοφώτιστος τῆς Ρωμουνικῆς Προπανγάνδας Βασίλειος Καλόγηρος τέως διδάσκαλος τῶν Μαθηματικῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐλληνικὴν Σχολήν, διωρίσθη ἤδη τοιοῦτος εἰς τὸν Ἱωαννίνους Ρωμουνικὸν Γυμνάσιον μετ' ἡμετέρων ἐνενήκοντα πέντε εἰκοσαφράγκων ἐτησίως καὶ ἐπὶ τῷ αἰσίῳ τούτῳ γεγονότι ὁ ἐνταῦθα διευθυντὴς Βασίλειος Μπούρας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐτίθη ἐπὶ κεφαλῆς τριάκοντα ἔξ χωρίων, ἔκαμε τραπέζιν μετ' ἑκατοντακράσι καὶ τὰ παρεσόμενα. Δὲν δυνάμεθα εἰς τὸ ἐξῆς οἱ Μετσοβῆται νὰ καυχώμεθα ἐπὶ φιλοπατρίᾳ, διότι δυστυχῶς μᾶς κατέκλυσεν ἡ παληανθρωπία ἐκ τῶν ἄνω, καὶ ὅσον πηγαινόμεν βαδίζομεν εἰς τὸ χειρότερον. Μαθητὰς δὲν κατάρθωσεν ἔως τότε νὰ προσελκύσῃ ἡ προπανγάνδα, προσελκύσαν ὅμως κηφήνας διδασκάλους καὶ μετὰ τὸν φόβον ὅτι θὰ καταφέρωσι μεγάλα πράγματα μετὰ τὰ ἐν τοῖς ἀξιωμασίν ἀνδράποδα.

Ὁ καϊμακάμης ἔπαυσε ἀπὸ τὴν θέσιν τὸν ἐλληνοδιδάσκαλον Γεώργιον Προμέτην ὡς ὑπῆκοον, καὶ τὸν Βασίλειον Ταλαμπάκον διδάσκαλον τῆς Τουρκικῆς διὰ νὰ διορίσουν ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἀσλάν-μπεη, διὰ νὰ μὴ ἀφῇ ἄχωστην τὴν βρομερὰν μύτην τοῦ ὁ Σπανός καὶ εἰς τὰ σχολεῖα ἀκόμη. Δὲν πιστεύω ποτε καὶ οἱ ἀπολυθέντες οὗτοι διδασκαλοὶ νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ Καλόγηρου.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀντεκατεστάθη τὸ ἐνταῦθα τάγμα μετ' ἄλλο τοιοῦτον, ἴδωμεν πῶς θὰ περάσωμεν καὶ μετὰ τοῦτο. Ὁ ἀπελθὼν μπίμπασις δὲν τὰ εἶχε καλὰ μετὰ τὸν καϊμακάμην καὶ τοῦτο ὠφέλησε πολὺ τὸν κόσμον διότι ἀνεχώρησαν ὅλοι ἐντεῦθεν ἄνευ διαβατηρίων, εἶχε δώσῃ διαταγὴν εἰς τοὺς φυλάσσοντας εἰς τὰ σύνορα νιζάμηδες νὰ μὴ ζητῶσιν ἀπὸ κανένα διαβατήριον.

Ὡς πατριαρχικὸς ἐξάρχος διὰ τῆς κατὰ τοῦ ἰδιοῦ μας ἐξάρχου καταγγελίας ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἱωαννίνων ὁ Πρωτοσύγγελλός του, ἴδωμεν πῶς θὰ καταλήξωσιν αἱ ἀνακρίσεις των· καλόμεθα ὁ φίλος μας ὁ ζουρισμένος καὶ κάθε δύο χρόνια θέλουν καὶ νέον ἐξάρχον, διὰ νὰ καταντῆσωμεν· ἐκεῖ πῶς καταντῆσαμεν, δὲν ἐνεργοῦν νὰ παύσωμεν τοὺς μουχτάρηδες οἵτινες ἐκινυλῶσι τὸ αἷμα τῶν πτωχῶν χειρότερα ἀπὸ τοὺς τούρκους μόνον καταγίνονται εἰς τὸ νὰ κορέσωσιν τὰ εὐτελεῖα τῶν ἀτομικῶν πάθων· νὰ διορίζονται ἑφοροὶ καὶ ἀξάδες, χωρὶς νὰ σέβωνται οὔτε τὴν θρησκείαν τοῦλάχιστον. Ντροπὴ τοὺς!

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Ἐγεννήθη ἀρχιερατικὸν ζήτημα ἐκ τῆς εὐτελοῦς ἀντιλήψεως ἐλαχίστων ἡμῶν ζητημάτων, παρίσταται δὲ σήμερον ἡ κοινότης πρὸ τῆς ἀπελπιστικῆς καταστάσεως τοῦ νὰ βλέπωμεν ἀδελφούς ἐξωεκκλησιασμένους, ἀδελφούς μὴνύοντας κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως οὐχὶ διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διότι διωρίσθη ἐκεῖνος διδάσκαλος, ἐπαύθη ἐκεῖνος διευθυντὴς, ἐνφωκιάσθη ἐκεῖνο τὸ κτήμα οὕτως ἢ ἄλλως, διωρίσθησαν ἐκεῖνοι ἐπίτροποι οἵτινες ἐξυπηρετοῦντες ζωτικὰ συμφέροντα εὐρίσκουσιν εἰς τυχὸν ζήτημα συμπαγέστατον ἄλλοθεντὸς στοιχεῖον καὶ συνεπῶς ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἤμεθα καὶ ἡμεῖς συμπαγέστεροι καὶ τῆς ἐνεργοῦ ὑποστηρίξεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἣν δεκνύομεν ὅτι δὲν ἐμπιστευόμεθα. Ἐν ταύτῃ πραγματικῇ καταστάσει ὅποιαν γνώμην νὰ φέρωμεν. Χθὲς ἠκούομεν ὅτι διωρίσθη ἐξάρχος ὁ ὅπως ἐλέγξῃ ὁ ἅγιος Ἱωαννίνων ἐν τῇ «ἐκκλησιαστικῇ ἀληθείᾳ» σήμερον βλέπομεν ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει» ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἔκρινεν ἐπαρκὴν τὴν ἐγγραφὴν ἀπολογίαν τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν καὶ ἀπαλλάσσει αὐτὸν πάσης εὐθύνης καὶ κατηγορίας καὶ ἡ αὐριον τίς οἶδε τί θὰ γεννήσῃ. Ζητοῦμεν κρείττονα ἀρχιερεῶν ἐν ᾧ τοῦ προκατόχου τοῦ καλλίτερον ἐζητήσαμεν καὶ μᾶς ἦλθεν ὁ μνησθεὶς. Ἐὰν καὶ πάλιν πραγματοποιηθῇ τὸ πείραμα καὶ εἰς τὸν νέον θὰ ἔχωμεν τὰ ἴδια καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Θὰ κατατροχώμεθα, δὲ εἰς ἀρχιερατικὰ ζητήματα καὶ ἐξαρχίας χρονίας ἐν ᾧ ὁ δυνάστης καταφέρει ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ θεινὰ τὰ κτυπήματα τοῦ ζυγοῦ μας ἐν ᾧ οἱ χωρικοὶ μας ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης, ἐν ᾧ καταρρέει τὸ θρησκευτικὸν αἷσθημα, ἐν ᾧ ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις θεαρέστων φιλανθρωπικῶν κληροδοτημάτων, ἐν ᾧ ἡ σωτηρία καὶ τὴν παράβασιν τῆς κρίσεως ἀγωνιῶδες περιμένοντα ὁράσις τῶν προσώπων ἅτινα ἀνέλαβον τὴν γέννησιν τοῦ ζητήματος τῆς συντάξεως καὶ πραγματοποιήσεως τῶν μητροπολιτικῶν κανονισμῶν ἀργεῖ. Δυσὶν θάτερον. Ἡ πρέπει, ὅπερ καὶ λογικώτερον, νὰ μείνῃ ὁ Γαβριὴλ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ὑπὸ τῶν πατριαρχείων καὶ εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ἐξωεκκλησιασθέντας νὰ συνδιαλαγῶσιν ἢ ἐὰν ὅπερ ἀπίθανον κριθῇ ἀπαραίτητος ἡ ἀνάκλησις αὐτοῦ καὶ ἡ ἀντικατάστασις ὁ διάδοχος πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ἐκθῆς Ἰωακείμ. Νὰ πλέξωμεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου τούτου ἀνδρὸς τοῦ φωστήρος μεταξὺ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ὀρθοδοξίας κρίνομεν ὅπως περιττόν. Ἐπὶ τέλους αὐτὰς, ἀρμόζει εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης. Εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν ἐλθόντων ἐνταῦθα ἀρχιερέων ὃν θερμῶς ἠγαπήσαμεν ὅστις συνήνωσεν ἐν ταύτῃ τὰ προσόντα τοῦ ἱερέως καὶ διοικητοῦ καὶ προστάτου ὅστις ἐθεωρεῖτο παρὰ τὸ ποιμνίῳ πραγματικῶς ποιμεναρχῆς προσφιλὲς ἡμῶν πατέρ. Ὅποιαν εἴποτε ἄλλην λύσιν ἐὰν ἐπιδιώξωσι τὰ πατριαρχεῖα θὰ ἀντλήσωσιν εἰς πῖθον Δαναῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης ἡδὴ διθυμίας τῆς ἐνοχλητικώτατης ἐρήμου, εὐγένων καὶ εὐαγγελικῶν αἰσθημάτων, τοῦ πνιγροτάτου καύσωνος, τῶν χειρότερων ἀκανθῶν, μόνην παρηγορίαν, μόνην ἄσιν, μόνην ἐρῶσαν, μόνον ῥόδον ἀποτελεῖ ἡ «ἀδελφότης τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος». Προθυμία δαπάνης πηγὴ πραγματικῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν ὑγείων τοῦ τόπου στοιχείων. Ἐπαγγελιομένη τὴν θεραπείαν τῶν πάντων

Τὴ ἐγένθη μεταξύ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Π

θυπουργού δὲν ἐγνώσθη λεπτομερῶς, ἀλλὰ βεβαιούται ὅτι ὁ κ. Ζαΐμης δὲς κατέθεσε τὴν ἐντολήν τὴν ὅποιαν ἀνέθηκεν αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ τὰς ἐνεργείας του πρὸς εὐρεσιν ὑπουργῶν ὅπως σχηματίσῃ Κυβέρνησιν καθαρῶς Ζαΐμικήν.

Μετὰ τὴν συνέντευξιν τὴν ὅποιαν ἔλαβε ὁ Πρωθυπουργός, ἐπέβησαν μετὰ τοῦ ὑπασιπιστοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς αὐτῆς ἀμάξης καὶ ὁ μὲν ὑπασιπιστὴς κατελθὼν πλησίον τοῦ Ἀρσακείου μετέβη εἰς τὰ ὑπουργεῖα τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἑσωτερικῶν ὅπου συνωμίλησε ἐπὶ ὀλίγα λεπτά μετὰ τῶν κ. κ. Στρέϊτ καὶ Κόρπα καὶ κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὁ δὲ κ. Ζαΐμης ἀφοῦ ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριον του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Νέγρη συγγενοῦς του ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ἦτο δ' ἐφωδισμένον διὰ πολλῶν καὶ μεγάλῃς ὀλκῆς πυρεβόλων, δι' ἀφθόνων πολεμοφοδίων καὶ περιελάμβανε ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτοῦ περιοχῇ τὸν ὀχυρότατον Ἰεὺς Καλέ, ἐν ᾧ καὶ αἱ πυριταποθήκαι. Ἐξῶθεν δὲ τοῦ μεγάλου φρουρίου καὶ εἰς ἀπόστασιν χιλίων περίπου μέτρων πρὸς νότον αὐτοῦ ἠγείροντο τὰ Λιθαρίσια, ἀπροσμάχητοι προμαχώνες, ἐπὶ ὑψώματος μετὰ πύργου ἰσχυροῦ (κούλια).

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς πολιορκίας, διὰ πυρετώδους δραστηριότητος ἀνωρύχθη τάφος ἱκανοῦ βάθους καὶ πλάτους περιβάλλουσα ὁλόκληρον τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων καὶ δῆκουσα ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, Κατεσκευάσθησαν δὲ καὶ περιβολαὶ τινὲς ἰσχυραὶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατέληγον ἐκατέρωθεν τὰ δύο τῆς τάφρου τόξα.

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πολιορκίας μεγάλη ὑπῆρχε πανταχοῦ κίνησις, νύκτωρ τε καὶ ἡμέρας τῶν κατοίκων ἀσχολουμένων εἰς παρασκευὴν πολεμοφοδίων καὶ ὅπλων καὶ εἰς μεταφορὰν καὶ τοποθέτησιν ἐπὶ τῶν πυροβολείων τῶν πυρεβόλων καὶ σφαιρῶν καὶ ὀβυζίων. Πανταχοῦ δὲ παρῶν ἦτο ὁ Ἀλῆς αὐτός, περιερχόμενος τὰ ὀχυρώματα καὶ τὰ ἄλλα ἔργα ἐπιπρος ἢ ἐπὶ φορείου, συνδιαλεγόμενος μετὰ τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐξεγείρων τὴν αὐτίλλαν αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐφοδίων εἶχε προνοήσει ὁ Ἀλῆς, ἀποταμιεύσας παντοειδῆς τροφᾶς ἐπαρκούσας εἰς δύο τοὺς ἀπὸ τῶν ἐτῶν πολιορκίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ ἐν τῇ λίμνῃ μικρὸς ἐκ λέμβων ὠπλισμένων στολίσκος ἐξησφάλιζε τὴν συγκοινωνίαν τοῦ φρουρίου μετὰ τῆς νήσου, ἥτις κατείχετο ὑπὸ εὐαρίθμου φρουρᾶς ὑπὸ τὸν Ταχὴρ Ἀμπάζ, καὶ μετὰ τῶν σημείων ἐκείνων τῆς στερεᾶς, ἐξ ὧν πολλὰ ἐπορίζετο ἡ πόλις ἐπιτήδεια.

Μικρὸν πρὸ τῆς προσεγγίσεως τῶν Σουλτανικῶν στρατῶν, οἱ φρουροὶ τὴν μεγάλην τάφρον ὁπλαρχηγοὶ Ὁμέρ Βρυώνης, Σιλιχτάρ Μπότας, Μουχουρτάρ Πότσε, Ἀγὸ Βασιάρης, Δερβίς Χασάν καὶ Ἀλέξιος Νούτσος, τὸ ἄνω τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ Ἀλῆ, μετὰ 3,000 περίπου ἀνδρῶν, ταῖς ἐνεργείαις καὶ ὑποκινήσει τοῦ Μάνθου Οἰκονόμου ἐγκαταλιπόντες νύκτα τινὰ τὰς θέσεις τῶν ὑπομολήσαν πρὸς τοὺς ἐπερχομένους βασιλικούς. Συγχρόνως δὲ στίφη Ἀλβανῶν, Τσαμίδων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οὐδ' ἐξήγειρεν ἢ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἡπείρου παρουσία τοῦ στόλου, αἱ ἐνέργειαι τοῦ Σαῖν Μπέη καὶ ἡ προσδοκία πλουσιῶν λαφύρων, ἐπιδραμόντες ἐλεηλάτουν τὴν περίξ τῶν Ἰωαννίνων χώραν, οἱ τολμηρότεροι δ' αὐτῶν εἰσῆλασαν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καὶ προῦχῶρησαν μέχρι τῆς συνοικίας

Ἀλέξαντος ἤδη καὶ τοῦ ἔκτου ἔτους τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ ἐμβάσωσι ταύτας εἰς ἡμᾶς ἢ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν.

Παρακαλοῦνται δὲ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν οἵτινες ἀλλάσσουν κατοικίαν ἢ ἀπέρχονται ἐκ μιᾶς πόλεως εἰς ἄλλην νὰ εἰδοποιῶσι ἡμᾶς περὶ τούτου διὰ ταχυδρομικοῦ δελεταρίου, διότι ἐπὶ τέλους εἶνε ἀμάρτημα ἡμεῖς μὲν νὰ θεωροῦμεν αὐτοὺς ὡς συνδρομητὰς αὐτοὶ δὲ νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἄλλα μέρη, τὸ δὲ φύλλον νὰ λαμβάνωσιν ἄλλοι ἀρνούμενοι συνδρομὴν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ καὶ πάλιν ἅπαντες οἱ συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς τῶν νὰ ἐμβάσωσι ταύτας, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοῖς περιχώροις εἰς τὸν κ. Δημ. Μάρκον δι-κηγόρον, οἱ ἐν Καῖρῳ εἰς τὸν κ. Χαρίσην Βασιλείου, οἱ ἐν Ρουμανίᾳ εἰς τοὺς ἐν Βουκουρε-

Σαραγίου, ἀλλαλάζοντες καὶ κινῶντες ἐπιδεικτικῶς τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ἔλεγον ὅτι εἶναι φερμάνι βασιλικόν. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τολμηρᾷ, πράξει ἐταράχθησαν οἱ ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς δὲ ὁ Ἀλῆς ἐξῆλθε τότε τοῦ φρουρίου ἐπὶ κεφαλῇ τῶν σωματοφυλάκων του πρὸς ἐνθάρρυνσιν πλὴν ματαιῶς, διότι οἱ ταλκίπωροι τῆς πόλεως κάτοικοι, μέγαν προαισθανόμενοι τὸν κίνδυνον μετὰ τὴν αὐτομολήσιν ἰδίως τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Ἀλῆ καὶ τὸ πάντῃ ἀφρούρητον τῆς πόλεως μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς τάφρου καθαρῶντες, ἤρξαντο φεύγοντες τῶν οἰκιῶν καὶ συναποκομίζοντες ὅ,τι ἐκ τῆς κινήσεως αὐτῶν περυσίας εἶχον τὸ εὐμετακόμιστον. Καὶ τινες μὲν ἐξ αὐτῶν κατέφυγον εἰς τὰ περίξ χωρία τῶν Κουρέντων καὶ Ζαγορίου, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ στρατόπεδον τῶν πολιορκητῶν τὸ μετ' ὀλίγον σχηματισθέν, ὅπου ὅμως ἀντὶ προστασίας τὰ πάνδεινα ὑπέστησαν ὑπὸ τῶν ἀγρίων συρφετῶν τῶν Ὀθρκῶν καὶ Βουλγάρων καὶ Κερτζιλίδων καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων τούτοις στρατιωτῶν. Κενωθεῖσης δὲ εὖ τῆς πόλεως, οἱ ἐπιδρομεῖς Ἀλβανοί, ὡς καὶ οἱ τοῦ Ἀληπασαλικοῦ στρατοῦ, ἐπεπεσόντες ὡς ἀρπακτικὰ ὄρνεα διήρπασαν ἐν ριπῇ ὀρθαλμοῦ πᾶν ὅ,τι εὗρον ἐν ταῖς ἐρημωθεῖσαις οἰκίαις· πλεῖστοι δ' ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθον μετὰ τοῦτο εἰς τὰς ἐκτῶν ἐστίαις, συναποκομίζοντες καὶ τὰ λάφυρα ἅτινα, σκοπομένου τοῦ ὑπάρχοντος τότε ἐν τῇ πόλει πλούτου, ἦσαν πλουσιώτατα. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἀλῆς, ἀναγκαζόμενος δὲ ἐκ στρατηγικῶν λόγων νὰ διατηρῇ τὴν τῶν φρουρίων ἀκτίνα ἐλευθέραν εἰς τὰ τηλεβόλα αὐτοῦ, διέταξε τῇ 25ῃ Αὐγούστου τὸν ἐμπρησμόν τῆς πόλεως. Οὕτω δὲ ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν τῇ βοήθειᾳ τῶν ἐκ τοῦ φρουρίου σφενδονιζομένων ἐμπρηστικῶν ὑλῶν οὐρανομήκεις φλόγες ἐφαίνοντο ἐξερχόμεναι ἐκ τῶν τεσσάρων τῆς ἀτυχούς πόλεως σημείων, τὸ δὲ πῦρ ἐντὸς μικροῦ κατέστρεψε τὰς οἰκίας αὐτῆς καὶ πᾶν ὅ,τι αἱ ἀρπακτικαὶ τῶν Ἀλβανῶν χεῖρες εἶχον ἀφῆσει ἐν αὐταῖς. Τότε ἐλαφρυαγωγῆθησαν καὶ τὰ ἐν τῇ πόλει καὶ περίξ αὐτῆς μέγαρχα (σεράγια) τοῦ Ἀλῆ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐν Μαρούτσι ὠρεῖον μέγαρχον τοῦ Βελῆ, ὅπερ καὶ ἐπυροπολήθη συγχρόνως ὑπὸ τοῦ μετὰ ταῦτα μεγάλου στρατάρχου Γεωργίου Καραϊσκάκη, διατελοῦντος τότε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ καὶ λιποτακτικῶν.

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς τάφρου καὶ τὴν κατεδάφισιν τῆς πόλεως, τὰ μέρη, ἃ εἶνα κατεῖχεν ὁ στρατός τοῦ Ἀλῆ περιωρίσθησαν, πλὴν τοῦ φρουρίου καὶ τῶν Λιθαρισιῶν, εἰς μόνον τὰ μετὰ τῶν δύο τούτων ὀχυρῶν κείμενα καὶ ἐπροστατεύοντο ὑπὸ τῶν τηλεβόλων αὐτοῦ. Ἐκείντο δὲ ταῦτα κυρίως ἐν ταῖς συνοικίαις τοῦ Λεβανδιότη, τῆς Ἀγ. Μαρίας καὶ τῆς Λούτσας. Καὶ μετ' ὅλην δὲ τὴν λιποταξίαν τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, ἔμενε παρὰ τῷ Ἀλῆ ἐτι ἰσχυρὰ δύναμις ἀξιόμαχος καὶ ἱκανή, ὅπως εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου ἀν-

στήν κ.κ. Ἀδελφούς Χάιτα, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγρὰδι κ. Ἰω. Χαρσινάδην, οἱ ἐν Φιλιππουπόλει εἰς τὸν κ. Δ. Μοντσόπουλον, οἱ ἐν Πύργῳ, Κερναμπάτ καὶ τοῖς περίξ εἰς τὸν κ. Ἀθ. Πέτσιον, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Ἰω. Χαρίτην, οἱ ἐν Ἀρτῇ εἰς τὸν κ. Δ. Κασομπήν, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. Ν. Θρόνον. Οἱ ἐν Πειραιεὶ εἰς τὸν κ. Ἀθ. Δεσφύλῃν καὶ οἱ ἐν Λαυρίῳ εἰς τὸν κ. Δ. Γκάτσον.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Εἶνε περιττὸν νὰ συστήσωμεν τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦτο καθὼς καὶ τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ, διότι εἶνε εἰς ἅπαντας γνωστὸς διὰ τὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας παρέχει εἰς τοὺς διερχομένους ἡμετέρους πατριώτας.

ΨΩΜΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΓΙΚΟΥΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Βύσσης καὶ πλησίον τῆς Σχολῆς Καραυάνου Ἀλευροπωλεῖον Γ. Γιαννὲ πωλεῖται Ἄρτος κατασκευαζόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ Διαβήτου παρ' ἰδ. καὶ τεχνίτου.

ταποκριθῇ.

Ἐν τούτοις παρὰ τῷ Ἰσμαὴλ Πασόμπη προσῆλθον ἅμα τῇ ἀφίξει του οἱ αὐτομολήσαντες Ἀλβανοὶ ὁπλαρχηγοὶ καὶ ἄλλοι ἐξ Ἀλβανίας Μπέηδες καὶ Ἀγάδες, ὡς καὶ προεστώτες καὶ καπεταναῖοι τῆς ἄλλης Ἑλλάδος καὶ προσεκύνησαν αὐτόν, κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν συνήθειαν. Ὀλίγας δὲ μετὰ ταῦτα ἡμέρας καὶ μετ' ἱκανὴν περὶ τὴν Ἀρταν χρονοτριβὴν, ἀφίκετο πρὸ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ὁ Μπαμπᾶ Πασᾶς, ἄγων τὸ πλεῖστον τοῦ ἐκαστοῦ στρατοῦ, ἀφοῦ κατέλιπε μοῖραν αὐτοῦ παρὰ τὸ Ἀκτιον πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς πολιορκίας τῆς Πρεβέζης. Κατέλαβε δ' ἐρχόμενος καὶ τὸ τῆς Ἀρτῆς φρούριον, ὅπερ ἅμα τῇ προσεγγίσει αὐτοῦ ἐκένωθεν ὁ Ἐλμάζ Μέτσιοις, καταφυγὼν εἰς Ἰωάννινα. Ὅπως ἀποφυγῇ ὁ Μπαμπᾶ Πασᾶς πᾶσαν τυχὸν κατὰ τὰς διόδους τῶν Πέντε Πηγαδίων ἀντίστασιν, παρέκαμψε τὴν θέσιν ταύτην, πορευθεὶς διὰ δυσβάτων στενωπῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Πέντε Πηγάδια μετὰ τινος ἡμέρας κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν συμπραττόντων τῷ Αὐτοκρατορικῷ στρατῷ μικρῶν τῶν Τζουμέρκων καὶ τῇ Λακκῶν σωματῶν, ἐκ Χριστιανῶν τὸ πλεῖστον συγκεκλιμένων, Κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὰ Ἰωάννινα πορείαν αὐτοῦ ὁ Μπαμπᾶς ἐνέπρησε τὰ ἐν τῷ χωρίῳ Μολιναῖς σεράγια τοῦ Ἀλῆ καὶ πανθ' ὅσα ἐν τῇ διαβάσει αὐτοῦ συνήντα χωρία καὶ ἰδίως τοὺς Χριστιανικοὺς ναοὺς, ἀγριοὶ καὶ θρησκώληπτοι Μουσουλμᾶνες τυγχάνων. Οὕτω δὲ τότε μετὰ τὴν ἀφίξιν καὶ τούτου, οἱ σπουδαιότεροι τῶν συναθροισθέντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν πολιορκητῶν Πασάδων ἦσαν οἱ ἐξῆς : ὁ Ρούμελη Βαλεσῆς Σελημ Μεχμέτ Πασᾶς, ὁ Ἰσμαὴλ Πασόμπης, ὁ Πασοῖσμαὴλ Πασᾶς, ὁ Δράμαλη Μαχμούτ Πασᾶς, ὁ Χασάν Πασᾶς ἢ Μπεχλιβάν Μπαμπᾶ Πασᾶς, ὁ Ἰσούφ Πασᾶς, ὁ Ἀμπάζ Πασᾶς καὶ ὁ Τσαρκατζῆ Ἀλῆ Πασᾶς· ὁ δὲ ὑπὸ τοὺς διαφόρους τούτους Πασάδες στρατὸς ἀνῆλθεν εἰς 80,000 περίπου, κατὰ τὸν συγγραφεῖ τοῦ χειρογράφου Γ. Οἰκονόμου, μετὰ πολυαριθμοῦ πυροβολικοῦ, οὗ τοποθετηθέντος εἰς τὰ περίξ ὑψώματα, ἥρξατο ἡ πολιορκία.

Ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρχαῖς τούτοις τοῦ πολιορκητικοῦ στρατοῦ, ἰδίως δὲ μετὰ τοῦ Ρούμελη Βαλεσῆ, Πασόμπης καὶ Μπαμπᾶ Πασᾶ, ἤρξατο μετ' οὐ πολὺ νὰ ὑποβόσκη ἡ διχόνοια καὶ ὁ φθόνος καὶ ἡ δυσπιστία. Ὁ πρῶτος τούτων φέρων τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀνάθεσιν τῆς ἀρχηγίας τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν Πασόμπην, ἐν ᾧ τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς αὐτὸν μάλλον, ἔνεκα τοῦ τίτλου τοῦ Ρούμελη Βαλεσῆ προσῆκειν, οὐδεμίαν παρέλιπεν εὐκαιρίαν, ὅπως ὑπονομεύσῃ τὴν ἐν τῷ στρατεύματι θέσιν τοῦ ἀντιζήλου του.

(Ἀκολουθεῖ)